

skatteyderne smider nogle millioner kroner, eller det er vel efterhånden milliarder, i forskning af den ene eller den anden art, så ligesom også forventes noget, og at det ikke bare er meningen, at forskerne skal sidde og forske og bevare deres autonomi og så lave nogle store, tykke rapporter, som bliver stillet hen på et bibliotek, hvor lyset blev slukket for mange år siden.

Meningen må være, at man ligesom får et eller andet ud af det her, og det må altid være et mål. Uanset hvor autonom en forsker kan være, må det dog også være lykken for en forsker at se, at det, vedkommende har opfundet, kan bruges til noget og ikke bare var en tankemæssig øvelse. Derfor er forslaget her fra ministeren et ganske godt forslag, som vi i Fremskridtspartiet naturligvis støtter fuldt og helt.

Vi har i Fremskridtspartiet også bemærket os 4-måneders-grænsen i § 11, som vi nok også synes er sådan lige i overkanten. Jeg har siddet og talt lidt på knapperne herinde, og jeg tror, at når jeg så tilkendegiver, at Fremskridtspartiet også har den opfattelse, at det skal være kortere tid end 4 måneder, kan ministeren godt se, hvor det bærer henad. Så det forventer vi, at ministeren selv finder ud af at få rettet op på, inden vi når frem til en tredje behandling.

Om vi når det til den 1. januar, vil tiden jo vise. Vi har i Fremskridtspartiet intet hastværk, hvad det her angår, men kan det lade sig gøre til den 1. januar, er vi med på den.

Så er der den side af det, der handler om at få samlet, få registreret og få videreformidlet de opfindelser, der så kommer til verden, til erhvervslivet og til offentligheden. Her er det i hvert fald Fremskridtspartiets opfattelse og forventning, at det vil man gøre bl.a. ved brug af edb. I den forbindelse savner vi oplysninger om, hvordan ministeren tænker sig denne opgave løst.

Vi skal her forsigtigt erindre om, at forskningsministerens kollega undervisningsministeren jo ikke har haft en alt for heldig hånd ved indførelsen af edb-systemer, når vi taler om universiteterne. Det har jo foreløbig kostet skatteyderne et tab på over 150 mio. kr., at Undervisningsministeriet totalt fejlede med det såkaldte VUE-projekt, og derfor vil jeg godt høre forskningsministeren om, hvad der sker på det område.

Har man tænkt sig at bruge computer-systemer til at videreformidle budskaberne og opfindelserne, og hvordan vil man i givet fald sikre sig, at man ikke begår den samme fejl,

som man gjorde i Undervisningsministeriet? En fejl, der som sagt indtil videre har kostet skatteyderne 150 mio. kr., uden at man har fået noget ud af det.

Tove Videbæk (KRF):

Lovforslaget har til formål at skubbe lidt til udviklingen, sådan at flere forskningsresultater opnået af ansatte i offentlige institutioner bliver omsat i patenter og erhvervsmæssig udnyttelse.

Ofte er det meget besværligt, meget bekosteligt og meget tidkrævende at få udtaget patent, og yderligere kræver det et godt kendskab til erhvervslivet, til produktionsvirksomhed, til investorer, til markedforhold osv., hvis en opfindelse skal omsættes til erhvervsmæssig udnyttelse til glæde for opfinderen og for det danske samfund. Det er ofte uoverkommeligt eller i det mindste meget problemfyldt for den enkelte opfinder.

Her er det, lovforslaget kommer ind og vil motivere den offentlige institution til at tage et medansvar og give en hjælpende hånd for til gengæld at kunne gøre krav på at få rettighederne til opfindelsen eller få et rimeligt vederlag af opfinderen, hvis institutionen ikke gør krav på rettighederne. Det virker meget sympatisk og positivt.

Jeg har dog en række spørgsmål, som vi ønsker belyst i forbindelse med dette lovforslag. Hvis f.eks. rettighederne overdrages til en offentlig institution, er det så for et bestemt åremål, eller er det for evigt?

Vedrørende § 5, stk. 2, har jeg også et spørgsmål om, hvorfor klinisk videnskabeligt arbejde i sygehusvæsenet, der udføres af ansatte i klinisk videnskabelige stillinger ved universiteterne, er undtaget.

Til § 11, stk. 3, har jeg et spørgsmål vedrørende tidsfristerne. Tidsfristerne for institutionens behandling og tilbagemelding vedrørende opfindelsen kan jo forlænges efter aftale. I den forbindelse kan man være bekymret for, hvor længe dette kan trække ud.

I § 12, stk. 3, står der: »Institutionen fastsætter regler for beregning af vederlag . . .«. Skulle eller burde det ikke være efter aftale med arbejdstageren? Ifølge § 18 kan arbejdstageren som sagt ikke indbringe afgørelsen for anden administrativ myndighed, så han eller hun er på en måde solgt og kan ikke klage ved eventuel utilfredshed med vederlaget.

I forbindelse med disse spørgsmål kunne jeg tænke mig under udvalgsarbejdet at høre både